

St.prp. nr. 53

(1989—90)

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet av 26. januar 1990 godkjent i Statsråd samme dag.

1. INNLEDNING

Den 7. desember 1989 ble det i København undertegnet en overenskomst mellom Danmark, Finland, Færøyene, Grønland, Island, Norge og Sverige om bistand i skattesaker. Samtykke til undertegning ble gitt ved kongelig resolusjon av 8. september 1989. Overenskomsten ble på Norges vegne undertegnet av ekspedisjonssjef Odd Hengsle, Finansdepartementet.

Gjeldende multilaterale avtale om bistand i skattesaker ble undertegnet 9. november 1972, og har senere vært endret flere ganger, senest i tilleggsprotokoll undertegnet 27. februar 1987, jf. St.prp. nr. 78 (1986-87). I 1988 anmodet Færøyene og Grønland om å få slutte seg til bistandsavtalen. Det var også behov for endring av enkelte av de materielle bestemmelsene.

2. GENERELLE BEMERKNINGER

Den nye bistandsavtalen inneholder, ved siden av den geografiske utvidelsen til også å omfatte Grønland og Færøyene, stort sett tekniske endringer i forhold til den gjeldende avtalen. Hjemmestyrene i Færøyene og Grønland har myndighet til selv å skrive ut skatter (selvstendige skattejurisdiksjoner). Imidlertid er hverken Færøyene eller Grønland suverene stater, men selvstyrte områder administrativt underordnet Danmark. For avtalens vedkommende har det likevel vært ansett mest hensiktsmessig å anse både Færøyene og Grønland som egne «kontraherende stater», jf. artikkel 3, a) i avtaleteksten som følger som vedlegg. Det vil fremgå av bemerkningene til de enkelte artikler hvilke materielle endringer som ellers er gjort i forhold til gjeldende avtale.

Avtalen inngås på alle de nordiske språk, inkludert grønlandsk og færøysk. Samtlige tekster har samme gyldighet. Den norske tekst følger som vedlegg til proposisjonen.

3. BEMERKNINGER TIL DE ENKELTE ARTIKLER I OVERENSKOMSTEN

Artikkel 1 angir hvilke former for bistand landene vil være forpliktet til å yte hverandre. Bistanden er av rent administrativ karakter som f. eks. forkynnelse av dokumenter, opplysninger i skattesaker, oppkreving av skatt o.l. Avtalen omfatter også overføring av skatt.

Artikkel 2 omhandler de skatter som omfattes av bistandsavtalen. I tillegg til de alminnelige skatter omfatter avtalen også en rekke særavgifter jf. punkt 1, h). En har valgt å gi bestemmelsen en noe annen form enn i gjeldende avtale, slik at hver enkelt skatt som omfattes av avtalen er nevnt for den enkelte stats del. Artikkelen danner rammen, jf. artikkel 4, for hvilket omfang den enkelte stats forpliktelser har.

Artikkel 3 definerer endel uttrykk for avtalens vedkommende. Uttrykket «kontraherende stat» er definert i punkt a). Som nevnt innledningsvis er det antatt mest hensiktsmessig å anse også Færøyene og Grønland som «kontraherende stater» ved anvendelsen av avtalen. Definisjonen av dette uttrykket får ingen stats- eller folkerettslig betydning utover avtaleteksten og anvendelsen av avtalen.

I punkt b) er listet opp hvem som skal forstås som «kompetent myndighet» i de enkelte stater. Disse myndigheter kan delegere myndigheten videre til underordnede organer. For Norges del

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

er denne myndighet delegert til Skattedirektoratet og i enkelte saker til Sentralskattekontoret for utenlandssaker.

Videre er det i punkt c) presisert hvilke overenskomster som omtales som «nordisk dobbeltbeskatningsavtale».

Artikkel 4 fastlegger statenes forpliktelser i henhold til avtalen. Her fastslås det at en kontraherende stat er forpliktet til å yte bistand i alle saker som gjelder skatter og avgifter som går inn under artikkel 2. Det gjøres også klart at bistandsplikten omfatter tiltak overfor andre, som i henhold til den enkelte stats lovgivning, er pliktig til å yte skattemyndighetene bistand. Dette vil kunne omfatte banker, kredittinstitusjoner, arbeidsgivere osv.

Anmodning om bistand skal imidlertid bare fremsettes i de tilfeller der den stat som ønsker bistand ikke kan foreta tiltaket uten vesentlige vanskeligheter, og i de tilfeller der denne stat er i stand til å yte tilsvarende bistand.

Anmodning om bistand eller skriftveksling skal rettés til de respektive staters kompetente myndigheter.

Artikkel 5 angir de språk en anmodning om bistand kan fremsettes på. Bestemmelsen angir videre hvilke opplysninger som alltid skal være med i en anmodning om bistand, og hvilke opplysninger som bør være med.

Artikkel 6 bestemmer at en stat kan avslå å yte bistand dersom den anser dette for å stride mot sine almene interesser.

Artikkel 7 medfører at den stat hvis anmodning om bistand har blitt avslått, har krav på å bli underrettet om avgjørelsen og om begrunnelsen for den. Når bistand iverksettes skal den stat som har ønsket bistand, underrettes så snart som mulig om resultatet. Det fastslås videre at også andre opplysninger som kommer frem som kan ha betydning for den videre behandling av saken skal formidles til den stat som har bedt om bistand.

Artikkel 8 fastslår hvilke dokumenter fra den ene stat som kan benyttes i den annen stat uten ytterligere godkjenning. Dette gjelder både dokumenter som er utferdiget av en domstol eller et forvaltningsorgan i den ene stat og dokumenter utferdiget av en tjenestemann i et slikt organ når en slik underskrift er tilstrekkelig i det land der dokumentet er utferdiget.

Artikkel 9 gjelder forkynnelse av dokumenter. Forkynnelsen skal foregå i henhold til praksis i den stat som er bedt om å foreta forkynnelsen. Forkynnelse kan også begjæres i særskilte former, men bare i den utstrekning dette er i overensstemmelse med lovgivningen i den stat der forkynnelsen skal finne sted. Bestemmelsen fastslår også hva som skal gjelde som bevis for at forkynnelse er foretatt.

Artikkel 10 fastsetter i hvilke tilfeller opplysninger kan gis og i hvilke tilfeller opplysninger kan nektes gitt.

Artikkel 11 omhandler såkalt spontan utveksling av opplysninger. Her fastslås det i hvilken utstrekning en stat skal gi opplysninger til en annen stat uten dennes begjæring. Dette skal skje når det gjelder bestemte forhold oppregnet i bestemmelsen, men også i andre tilfeller der utveksling uten begjæring er naturlig.

Artikkel 12 har regler om samtidige skatteundersøkelser. I dette ligger at man undersøker noens skatteforhold på de enkelte staters territorium i de tilfeller der statene har felles interesser i en slik undersøkelse, med det formål å utveksle enhver opplysning som måtte fremkomme.

Artikkel 13 omhandler statenes adgang til å være til stede under behandlingen av en skattesak i en annen stat. Den anmodede stat beslutter om en slik tilstedeværelse skal tillates. Det gjøres klart at representanten under saken ikke kan treffe beslutninger som angår behandlingen. Han er likevel berettiget til å fremme forslag som angår behandlingen. Bestemmelsen inneholder i tillegg en regel om taushetsplikt om opplysninger som fremkommer under en slik sak.

Artikkel 14 fastslår hvilken stats lovgivning som skal gjelde i visse særlige tilfeller. Når det gjelder *eksigible dokumenter* er det nok at dokumentet er anerkjent som eksigibelt - det vil si at innfordring kan skje uten særskilt dom - i en av statene. Med hensyn til *foreldelse* er det lovgivningen i den stat som sender begjæring om bistand som skal være avgjørende. I tillegg har en tatt inn en regel om at innfordringshandlinger som avbryter eller utsetter foreldelsesfristen i den anmodede stat også får denne virkning i overensstemmelse med lovgivningen i den begjærende stat. Den anmodede stat plikter å gi underretning om slike tiltak. I forbindelse med avsendelsen av en slik begjæring det her er tale om skal det bekreftes at avgjørelsen er eksigibel og foreldelsestidspunktet skal oppgis, i tillegg til at myndigheten som begjærer bistand må ha sin kompetanse bekreftet av en myndighet som er dekket av artikkel 4 (kompetent myndighet).

Artikkel 15 medfører begrensninger i størrelsen på det beløp som kan innfordres fra dødsboer eller skiftede boer. Det kan ikke innfordres beløp som overstiger verdien av aktiva i boet, eventuelt verdien av aktiva da ervervet fant sted.

Artikkel 16 fastslår at den stat som begjærer bistand til innfordring ikke skal nyte godt av den fortrinnsrett som i den anmodede stat kan være vedtatt for egne skatter. Bestemmelsen begrenser videre adgangen for den stat som har

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

bedt om bistand til å innlede søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol eller å begjære konkurs. Slike tiltak kan bare settes i verk når den kompetente myndighet i den anmodede stat uttrykkelig samtykker i dem.

Artikkel 17 pålegger den stat som har anmodet om bistand å underrette den stat begjæringen er rettet til, dersom retten til å drive inn skatten helt eller delvis opphører. Tilsvarende gjelder dersom det er gitt utsettelse med betaling av skatten.

Artikkel 18 fastsetter at den stat som har innfordret et beløp for en annen stat er ansvarlig for beløpet overfor den stat som har begjært innfordringen.

Artikkel 19 fastslår at sikring av skattekrav skal skje i henhold til lovgivning eller administrativ praksis i den stat der sikringen begjæres iverksatt. Sikringen kan iverksettes også i tilfeller der størrelsen på skattekravet ikke er endelig fastslått. Det er også i disse tilfellene et krav om underretning til den kompetente myndighet som har fremsatt anmodningen dersom skattekravet bortfaller.

Artikkel 20 gir de kompetente myndigheter en særskilt fullmakt til å inngå avtaler seg imellom når det gjelder forskjellige forhold i forbindelse med gjennomføringen av avtalen. Således kan det blant annet inngås avtale for å hindre at forskudd på skatt betales i mer enn én stat og om overføring av skatt fra en stat til en annen. Bestemmelsen fastslår også at vanskeligheter som oppstår ved anvendelsen av avtalen skal søkes løst av de kompetente myndigheter gjennom særskilt avtale. Dersom en av statene finner at forhandlinger om generelle spørsmål angående tolkningen eller anvendelsen av avtalen mellom alle stater er nødvendig, skal dette gjennomføres på begjæring av en stat. Det er også tatt inn en regel som fastslår at i de tilfeller der dobbeltbeskatning ikke er forhindre gjennom egen dobbeltbeskatningsavtale, kan de kompetente myndigheter søke å unngå at inntekten dobbeltbeskattes gjennom gjensidig avtale i det enkelte tilfelle. Det er også avtalt at

inntil slik avtale er inngått, kan innfordringen utsettes. Denne regelen er nødvendig ettersom Grønland ikke er med i den fellesnordiske skatteavtalen, og dobbeltbeskatning således ikke er forhindre.

Artikkel 21 fastsetter at det er lovgivningen om taushetsplikt i den mottakende stat som gjelder når forespørsler, opplysninger, erklæringer og andre meddelelser utveksles etter avtalen.

Artikkel 22 bestemmer at erstatning for omkostninger vedrørende bistand ytt en annen stat kun kan kreves når de er påløpt ved søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol eller ved konkurs.

Artikkel 23 fastslår at avtalen for Norges del ikke får anvendelse på Svalbard og Jan Mayen og de norske besittelsene utenfor Europa.

Artikkel 24 og 25 inneholder sluttbestemmelsene. *Artikkel 24* bestemmer at avtalen skal tre i kraft den trettiende dag etter at alle stater har meddelt det danske utenriksdepartement at avtalen er godkjent. *Artikkel 24* fastslår videre at avtalen får virkning på saker som etter ikrafttredelsen er innkommet til den stat som har mottatt begjæringen. Den gjeldende avtalen mellom Norge, Danmark, Finland, Island, og Sverige av 9. november 1972, om bistand i skattesaker skal opphøre å gjelde og får ikke anvendelse på saker som den nye avtalen får virkning for.

Artikkel 25 omhandler oppsigelse og opphør av overenskomsten.

Finans- og tolldepartementet

tilrår:

At Deres Majestet godkjenner og skriver under et fremlagt utkast til proposisjon til Stortinget om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker.

Vi OLAV, Norges Konge,

gjør vitterlig:

Stortinget blir innbudt til å fatte vedtak om samtykke til at Norge setter i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker, undertegnet i København den 7. desember 1989.

Tilråding fra Finans- og tolldepartementet ligger ved i avtrykk.

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

Avtale mellom de nordiske land om bistand i skattesaker.

Danmarks regjering sammen med Færøyenes landsstyre og Grønlands landsstyre samt Finlands, Islands, Norges og Sveriges regjeringer, som ønsker å inngå en avtale om bistand i skattesaker, som konstaterer at behandlingen av disse spørsmål i Færøyene og Grønland, også i forhold til utlandet, hører under Færøyenes og Grønlands selvstyrekompetanse, er blitt enige om følgende:

ALMINNELIGE BESTEMMELSER

Artikkel 1

De kontraherende stater forplikter seg til å yte hverandre bistand i skattesaker i henhold til denne avtale med hensyn til:

- a) forkynnelse av dokumenter,
- b) opplysninger i skattesaker, så som fremskaffing av selvangivelser eller andre oppgaver og utveksling av opplysninger uten særskilt begjæring eller etter anmodning i det enkelte tilfelle,
- c) fremskaffing av selvangivelsesblanketter og andre skatteblanketter,
- d) tiltak for å unngå at forskudd på skatt trekkes i mer enn en kontraherende stat,
- e) oppkreving av skatt,
- f) overføring av skatt, samt
- g) innfordring av skatt og sikring av skattekrav.

Artikkel 2

1. Som skatt anses i denne avtale:
 - a) I Danmark:
 - 1) inntektsskatten til staten,
 - 2) den kommunale inntektsskatten,
 - 3) den amtskommunale inntektsskatten,
 - 4) den særskilte inntektsskatten,
 - 5) kirkeskatten,
 - 6) utbytteskatten,
 - 7) renteskatten,
 - 8) royaltyskatten,
 - 9) skattene i henhold til petroleumsskatteloven,
 - 10) formuesskatten til staten, og
 - 11) sjømannsskatten;
 - b) I Færøyene:
 - 1) skatten til landskassen,
 - 2) skatten til kommunene,
 - 3) kirkeskatten,
 - 4) utbytteskatten, og
 - 5) royaltyskatten;
 - c) I Grønland:
 - 1) landsskatten,
 - 2) den særskilte landsskatten,
 - 3) kommuneskatten,
 - 4) utbytteskatten,
 - 5) den felleskommunale skatten, og
 - 6) skattene i henhold til petroleumsskatteloven;

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

- d) I Finland:
 - 1) inntekts- og formuesskatten til staten,
 - 2) kommuneskatten,
 - 3) kirkeskatten, og
 - 4) kildeskatten;
 - e) I Island:
 - 1) inntektsskatten til staten,
 - 2) inntektsskatten til kommunene, og
 - 3) formuesskatten til staten;
 - f) I Norge:
 - 1) inntekts- og formuesskatten til staten,
 - 2) inntekts- og formuesskatten til kommunene,
 - 3) inntektsskatten til fylkene,
 - 4) fellesskatten til Skattefordelingsfondet,
 - 5) skattene i henhold til petroleumsskatteloven,
 - 6) avgiften til staten på honorarer til utenlandske kunstnere, og
 - 7) sjømannsskatten;
 - g) I Sverige:
 - 1) inntektsskatten til staten, herunder sjømannsskatten og kupongskatten,
 - 2) bevillingsavgiften for visse offentlige forestillinger,
 - 3) erstatningsskatten,
 - 4) utskiftningskatten,
 - 5) gevinstfordelingsskatten,
 - 6) inntektsskatten til kommunene, og
 - 7) formuesskatten til staten;
 - h) I samtlige kontraherende stater:
 - 1) arve- og gaveavgifter,
 - 2) motorvognavgifter i den utstrekning som angis i avtale i henhold til artikkel 20,
 - 3) merverdiavgift og annen alminnelig omsetningsavgift i den utstrekning som angis i avtale i henhold til artikkel 20,
 - 4) særavgifter i den utstrekning som angis i avtale i henhold til artikkel 20,
 - 5) avgifter til folketrygden og andre offentlige avgifter i den utstrekning som angis i avtale i henhold til artikkel 20.
2. Med skatt likestilles forskudd på skatt og avgift som går inn under litra a) - g) under punkt 1.
3. Avtalen skal også få anvendelse på alle skatter av samme eller vesentlig lignende art som etter undertegningen av avtalen utskrives i tillegg til eller i stedet for de gjeldende skatter.

Artikkel 3

Hvis ikke annet fremgår av sammenhengen har følgende uttrykk ved anvendelsen av denne avtale denne betydning:

- a) uttrykket «kontraherende stat» betyr Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige; ved anvendelse av denne avtalen omfatter uttrykket også de i det danske riket selvstyrende folkesamfunn Færøylene og Grønland;
- b) «kompetent myndighet» betyr
 - 1) i Danmark: Skatteministeriet,
 - 2) i Færøylene: Færøyenes ligningsråd,
 - 3) i Grønland: Skattedirektoratet,
 - 4) i Finland: Finansministeriet,

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

- 4) i Finland: Finansministeriet,
- 5) i Island: Finansministeriet,
- 6) i Norge: Finans- og tolldepartementet,
- 7) i Sverige: Finansdepartementet,

eller den myndighet i hver av disse stater som har fått i oppdrag å behandle spørsmål vedrørende denne avtale istedenfor de myndigheter som er nevnt ovenfor.

- c) «nordisk dobbeltbeskatningsavtale» betyr overenskomsten av 12. september 1989 mellom de nordiske land for å unngå dobbeltbeskatning med hensyn til skatter på inntekt og formue og overenskomsten av 12. september 1989 mellom Danmark, Finland, Island, Norge og Sverige for å unngå dobbeltbeskatning med hensyn til skatter av arv og gaver, samt tilsvarende overenskomster mellom nordiske land som etter undertegningen av denne avtale inngås ved siden av eller i stedet for disse overenskomster.

Artikkel 4

1. En kontraherende stat er etter artikkel 1 pliktig til å yte bistand i alle skattesaker og med hensyn til alle skattekrav som er oppstått etter lovgivningen i en annen kontraherende stat når det gjelder skatter og avgifter som går inn under artikkel 2.
2. Bistanden kan omfatte tiltak ikke bare overfor skattytere, men også overfor andre som, ifølge lovgivningen i den anmodede kontraherende stat, er pliktig til å yte skattemyndighetene bistand.
3. Anmodning om bistand kan bare fremsettes såfremt det begjærte tiltak ikke kan foretas i egen stat uten vesentlige vanskeligheter og såfremt den stat som fremmer anmodningen etter sin egen lovgivning kan yte tilsvarende bistand på begjæring fra den stat som anmodningen er rettet til.
4. Anmodning om bistand og skriftveksling mellom de kontraherende stater i henhold til denne avtale foretas av de kompetente myndigheter i disse statene.

Artikkel 5

1. Anmodninger og andre dokumenter i saker som gjelder bistand skal være skrevet på norsk, dansk eller svensk eller skal ha som vedlegg en oversettelse til et av disse språk. Når det gjelder forkynnelse gjelder dette bare anmodningen om forkynnelse.
2. I anmodninger om bistand skal angis den myndighet som først har bedt om bistanden, samt navn, yrke eller tittel, adresse, fødselsdata og bostedskommune, og om mulig, arbeidsplass og oppholdssted for den person saken gjelder. Anmodningen bør videre inneholde oppgave over øvrige omstendigheter som kan bidra til identifikasjon av denne person.

Artikkel 6

1. En anmodning om bistand kan avslås dersom den kontraherende stat som er bedt om å yte bistand, anser denne for å stride mot sine almene interesser.
2. Når spørsmålet om anvendelse av en bestemmelse i nordisk dobbeltbeskatningsavtale er innbrakt for den kompetente myndighet i den kontraherende stat som er anmodet om bistand, kan denne kontraherende stat, etter avtale med den begjærende stat, stille anmodningen om bistand til innfordring i bero.

Artikkel 7

1. Blir anmodningen om bistand ikke etterkommet, skal den kontraherende stat som har bedt om bistanden, uten opphold underrettes om avgjørelsen og om begrunnelsen for den.

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

2. Hvis bistand iverksettes, skal den kontraherende stat som er bedt om å yte bistand, snarest mulig underrette den annen kontraherende stat om resultatet av bistanden.
3. Underretning i henhold til denne artikkel skal også omfatte slike omstendigheter som kan være av betydning for den videre behandling av saken.

Artikkel 8

Dokumenter som er utferdiget eller bevitnet av en domstol eller et forvaltningsorgan i en av statene, behøver ikke legaliseres for å kunne anvendes i skattesaker innenfor en annen kontraherende stats område. Tilsvarende gjelder for dokumenter som er underskrevet av en tjenestemann ved domstolen eller forvaltningsorganet hvis en slik underskrift er tilstrekkelig ifølge lovgivningen i den kontraherende stat hvor domstolen eller forvaltningsorganet er hjemmehørende.

FORKYNNELSE AV DOKUMENTER

Artikkel 9

1. Forkynnelse i henhold til denne avtale skal skje på den måte som anvendes for lignende forkynnelser i henhold til lovgivningen eller den administrative praksis i den kontraherende stat som er bedt om å foreta forkynnelsen. Anmodningen om forkynnelse av et dokument skal inneholde en kort angivelse av innholdet i dokumentet.
2. Hvis den kontraherende stat som begjærer forkynnelsen ønsker det, kan forkynnelsen skje i særskilte former i den utstrekning den begjærte fremgangsmåte er i overensstemmelse med lovgivningen i den kontraherende stat hvor forkynnelsen skal finne sted.
3. Som bevis for forkynnelsen skal gjelde enten en datert og bekreftet erkjennelse fra den som mottok forkynnelsen, eller et bevis fra vedkommende myndighet i den kontraherende stat hvor forkynnelsen er begjært, som viser formen og tidspunktet for forkynnelsen.

FREMSKAFFING AV OPPLYSNINGER M.V.

Artikkel 10

1. Opplysninger skal innhentes i samsvar med lovgivningen i den kontraherende stat anmodningen er rettet til.
2. Anmodning om innhenting av opplysninger kan avslås dersom forretnings-, fabrikasjons- eller yrkeshemmeligheter ville bli kjent såfremt anmodningen ble etterkommet.

Artikkel 11

1. Den kompetente myndighet i en kontraherende stat skal i den utstrekning det kan skje på grunnlag av tilgjengelige kontrollopgaver eller tilsvarende opplysninger, snarest mulig etter utløpet av hvert kalenderår, uten særskilt anmodning, oversende de kompetente myndigheter i hver av de andre kontraherende stater opplysninger angående fysiske personer bosatt på denne stats område eller der hjemmehørende juridiske personer, for så vidt angår:
 - a) utdelinger fra aksjeselskaper og lignende juridiske personer,
 - b) renter av obligasjoner og lignende verdipapirer,
 - c) tilgodehavender hos banker, sparekasser, og lignende institusjoner samt renter av slike tilgodehavender,
 - d) eie av fast eiendom,

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

- e) royalt og andre periodiske ytelser som vederlag for utnyttelse av opphavsrett, patent, mønster, varemerke eller annen slik rettighet eller eiendom.
 - f) lønn, honorarer, pensjoner og livrenter,
 - g) skades-, forsikrings- og annen lignende erstatning som er oppbåret i forbindelse med næringsvirksomhet, samt
 - h) andre inntekter eller aktiva, i den utstrekning avtale om dette er inngått i henhold til artikkel 20.
2. Den kompetente myndighet i en kontraherende stat skal sørge for at opplysninger som fremkommer ved en undersøkelse i denne stat i en sak som angår beskatning, og som kan antas å ha interesse for en annen kontraherende stat, snarest fremlegges for den kompetente myndighet i denne annen stat.
 3. Hvis det i den kontraherende stat som har mottatt opplysninger viser seg at opplysningene ikke samsvarer med de faktiske forhold skal den kompetente myndighet i denne stat på en passende måte underrette den kompetente myndighet i den kontraherende stat som har gitt opplysningene om forholdet.
 4. I tilfelle der en person bosatt på en av statenes område er avgått ved døden og har etterlatt seg fast eiendom beliggende på en annen kontraherende stats område eller aktiva plassert i en virksomhet der, skal den kompetente myndighet i den førstnevnte stat underrette den kompetente myndighet i den annen stat om dette så snart den har fått kjennskap til forholdet.

Artikkel 12

1. To eller flere kontraherende stater skal på anmodning av en av dem rådføre seg med hverandre med det formål å fastsette saker og fremgangsmåter for samtidige skatteundersøkelser. Hver berørte kontraherende stat skal avgjøre om den ønsker å delta i en bestemt skatteundersøkelse.
2. Med samtidig skatteundersøkelse i punkt 1 forstås en ordning mellom to eller flere kontraherende stater for på hver stats eget territorium samtidig å undersøke en persons eller flere personers skatteforhold hvor statene har felles eller tilknyttede interesser, med det formål å utveksle enhver relevant opplysning som således fremkommer.

Artikkel 13

1. Representant for en myndighet i en kontraherende stat kan i en skattesak av vesentlig interesse for denne stat etter anmodning fra den kompetente myndighet hos samme stat tillates å være tilstede ved undersøkelse av slik skattesak hos en annen kontraherende stat. Anmodningen prøves av den kompetente myndighet i den annen stat, som snarest underretter den kompetente myndighet i den førstnevnte stat om sin avgjørelse. Dersom anmodningen etterkommes oppgis i underretningen tid og sted for behandlingen samt de øvrige opplysninger som antas nødvendige for den kompetente myndighet som har fremmet anmodningen.
2. Representant som nevnt i punkt 1 kan ikke treffe beslutning i spørsmål som angår behandlingen, men kan fremme forslag i slike spørsmål til den myndighet eller tjenestemann som forestår behandlingen. Avgjørelser i anledning av et slikt forslag tas av denne myndighet eller tjenestemann.
3. Opplysninger som fremkommer ved undersøkelse som nevnt i punkt 1 skal behandles som hemmelige og kan ikke meddeles andre personer eller myndigheter, heri innbefattet personer som tjenes-

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

tegjør ved domstoler og andre judisielle myndigheter, enn dem som har til oppgave å utligne, oppkreve eller innfordre skatter som omfattes av denne avtale, eller som avgjør klager eller spørsmål om tiltale i tilknytning til slike saker.

4. Avslås en anmodning som nevnt i punkt 1 får bestemmelsene i artikkel 7 punkt 1 tilsvarende anvendelse.

INNFORDRING AV SKATT

Artikkel 14

1. Avgjørelser i skattesaker, som i henhold til lovgivningen i en av de kontraherende stater er eksigible i denne stat, skal anerkjennes som eksigible i en annen kontraherende stat.
2. Spørsmål som gjelder tidsfrist hvoretter et skattekrav ikke lenger kan tvangsfullbyrdes, skal avgjøres i henhold til lovgivningen i den begjærende stat.
3. Innfordringshandlinger utført av den anmodede stat ved gjennomføringen av begjæringen om bistand, som i henhold til lovgivningen i denne stat ville utsette eller avbryte tidsfristen nevnt i punkt 2 skal også ha denne virkning i overensstemmelse med lovgivningen i den begjærende stat. Den anmodede stat skal underrette den begjærende stat om slike handlinger.
4. Den myndighet som først begjærer bistand til innfordring, skal i begjæringen bekrefte at avgjørelsen er eksigibel, samt angi det tidspunkt da retten til å innfordre skatten helt eller delvis opphører på grunn av foreldelse; denne myndighets kompetanse skal bekreftes av en myndighet angitt i artikkel 3.

Artikkel 15

Har skattyteren eller andre som er nevnt i artikkel 4, punkt 2 avgått ved døden, skal man ikke drive inn beløp som overstiger verdien av aktiva i dødsboet. Er boet skiftet, kan man ikke innfordre større beløp hos arving eller en annen som har ervervet formue på grunn av dødsfallet, enn det som svarer til verdien av aktiva på det tidspunkt ervervet fant sted.

Artikkel 16

1. For skatt som skal innfordres etter denne avtale, gjelder ikke den særskilte fortrinnsrett som kan være vedtatt for egne skatter i den kontraherende stat som er bedt om å yte bistand.
2. I saker om innfordring av skatt etter denne avtale må det ikke innledes søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol eller begjæres konkurs i den kontraherende stat som er bedt om bistand til innfordringen, med mindre den kompetente myndighet i denne stat etter anmodning fra den kompetente myndighet i den kontraherende stat som har fremsatt begjæringen, uttrykkelig samtykker i slike tiltak.

Artikkel 17

1. Opphører retten til å drive inn skatten helt eller delvis etter lovgivningen i den kontraherende stat som har begjært bistanden på grunn av betaling, nedsettelse eller oppheving av ligningen, avkorting eller andre årsaker før saken om innfordring av skatten i henhold til denne avtale er avsluttet, skal den kompetente myndighet i denne stat snarest mulig meddele det inntrufne til den kompetente myndighet i den annen kontraherende stat.
2. Bestemmelsene i denne artikkel skal gjelde tilsvarende når det blir gitt utsettelse med betaling av skatten.

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

Artikkel 18

Når innfordring etter denne avtale er skjedd i en av de kontraherende statene, og det beløp som er drevet inn er kommet til innfordringsmyndighetene i denne stat, er denne stat ansvarlig for det innfordrede beløp overfor den kontraherende stat som har begjært innfordringen.

SIKRING AV SKATTEKRAV

Artikkel 19

1. Sikring av skattekrav etter denne avtale skal skje i overensstemmelse med lovgivningen eller administrativ praksis i den kontraherende stat hvor sikring begjæres iverksatt. Slik sikring kan skje selv om kravet ikke er fastsatt.
2. Bortfaller skattekravet helt eller delvis etter at sikring etter denne avtale er satt i verk, skal den kompetente myndighet i den kontraherende stat som har fremsatt anmodningen snarest mulig gi underretning til den kompetente myndighet i den annen kontraherende stat.
3. Bestemmelsene i artiklene 14 - 18 får, så langt de passer, også anvendelse når det gjelder sikring av skattekrav etter denne avtale.

SÆRLIGE BESTEMMELSER

Artikkel 20

1. De kompetente myndigheter i de kontraherende stater kan inngå ytterligere overenskomst for å gjennomføre bestemmelsene i denne avtale. De kan særskilt inngå avtale om utveksling av opplysninger i henhold til artikkel 11 punkt 1 h), om minstebeløp for anmodning om innfordring, om bistand vedrørende skatter og avgifter etter artikkel 2, punkt 1 h) 2 - 5, om tiltak for å hindre at forskuddsskatt trekkes i mer enn en kontraherende stat, om oppkreving av skatt eller om overføring av skatt, samt vedrørende renter, rettergangsomkostninger, bøter og andre lignende beløp som utskrives i samband med beskatning eller innfordring, om fastsetting av kurs for omregning av beløp som skal innfordres, samt om avregning av beløp som er drevet inn.
2. Hvis det oppstår vanskeligheter eller tvilsspørsmål mellom to eller flere av statene om tolkningen eller anvendelsen av denne avtale, skal de kompetente myndigheter i disse statene forhandle for å forsøke å løse spørsmålene gjennom særskilt avtale. Resultatet av slike forhandlinger skal snarest meddeles de kompetente myndigheter i de øvrige kontraherende stater.
3. Finner den kompetente myndighet i en av de kontraherende statene at forhandlinger om spørsmål som nevnt i punkt 2 bør skje mellom de kompetente myndigheter i samtlige kontraherende stater, skal slike forhandlinger finne sted på anmodning fra denne stat.
4. Hvis en begjæring om bistand til innfordring av et skattekrav gjelder en inntekt som er beskattet i en annen kontraherende stat enn den som begjærer bistanden, og slik dobbeltbeskatning ikke er regulert i en avtale til unngåelse av dobbeltbeskatning, kan den kompetente myndighet i den anmodende stat ta saken opp med den kompetente myndighet i den anmodende stat med henblikk på, gjennom gjensidig avtale, å unngå at inntekten dobbeltbeskattes. Inntil slik avtale er inngått, kan innfordring av skattekravet utsettes.

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

Artikkel 21

Med hensyn til forespørsler, opplysninger, erklæringer og andre meddelelser som etter denne avtale er mottatt av en av statene, skal bestemmelsene om taushetsplikt o. l., som gjelder etter lovgivningen i denne stat, få tilsvarende anvendelse.

Artikkel 22

For bistand etter denne avtale er den stat som har begjært bistanden bare pliktig til å erstatte omkostninger vedrørende bistanden i den annen kontraherende stat som er påløpet ved søksmål ved annen domstol enn forvaltningsdomstol, eller ved konkurs.

Artikkel 23

Denne avtale får ikke anvendelse for Norges vedkommende på Svalbard og Jan Mayen samt de norske besittelser utenfor Europa.

Artikkel 24

1. Denne avtale trer i kraft den trettiende dag etter den dag da samtlige kontraherende stater har meddelt det danske utenriksministeriet at avtalen er godkjent. Det danske utenriksministeriet underretter de øvrige kontraherende stater om mottakelsen av disse meddelelser og om tidspunktet for avtalens ikrafttredelse.
2. Etter at denne avtale er trådt i kraft skal dens bestemmelser anvendes på saker som etter ikrafttredelsen er innkommet til den kompetente myndighet i den kontraherende stat som har mottatt begjæringen.
3. Avtalen mellom Norge, Danmark, Finland, Island og Sverige av 9. november 1972 om bistand i skattesaker, med senere endringer, skal opphøre å gjelde og skal siste gang anvendes for så vidt angår saker som er innkommet til den kompetente myndighet i den kontraherende stat som er bedt om å yte bistand før ikrafttredelsen av denne avtale.
4. Denne avtale begrenser ikke og begrenses ikke av avtalen mellom Danmarks regjering og Grønlands landsstyre av 18. oktober 1979 for å unngå dobbeltbeskatning m.m. samt overenskomsten etter punkt 20 i bilaget til sistnevnte avtale.
5. Denne avtale begrenser ikke og begrenses ikke av bistandsbestemmelsene i avtalen mellom Danmarks regjering og Færøyenes landsstyre av 12. august 1986 for å unngå dobbeltbeskatning m.m.

Artikkel 25

En kontraherende stat kan senest den 30. juni i et kalenderår si opp avtalen ved skriftlig meddelelse herom til det danske utenriksministeriet som underretter de øvrige kontraherende stater om mottakelsen av meddelelsen og om dens innhold. Dersom oppsigelsesfristen er iaktatt, opphører avtalen å gjelde i forholdet mellom den stat som har fremsatt oppsigelsen og de øvrige kontraherende stater ved utgangen av kalenderåret.

Om samtykke til å sette i kraft en overenskomst mellom de nordiske land om bistand i skattesaker undertegnet i København den 7. desember 1989.

Originaleksemplaret av denne avtale deponeres i det danske utenriksministeriet, som oversender bekreftede avskrifter av avtalen til de øvrige kontraherende stater.

Til bekreftelse av dette har de undertegnede, som er bemyndiget, undertegnet denne avtale.

Utfærdiget i København den 7. desember 1989 i et eksemplar på dansk, færøysk, grønlandsk, finsk, islandsk, norsk og svensk, idet det på svensk utfærdiges to tekster; en for Finland og en for Sverige, slik at samtlige tekster har samme gyldighet.

For Kongeriket Danmarks
Regjering

Jonna Sneum

For Færøyenes
Landsstyre

Petur A. Lamhauge

For Grønlands
Hjemmestyre

Kaare Hagemann

For Republikken Finlands
Regjering

Hillel Skurnik

For Republikken Islands
Regjering

Gardar Valdimarsson

For Kongeriket Norges
Regjering

Odd Hengsle

For Kongeriket Sveriges
Regjering

Anders Ferm